

Κι άλλο, κι άλλο!

Αν η παρόρμησις υπάρχει, τίποτε δεν μπορεί να την αναχαιτίσει..

Η χάρη της όταν εφρορμά είναι δάσος φλεγόμενο με μύρα.

Ανδρέας Εμπειρίκος

Δεν σταματάει ούτε αναχαιτίζεται η δίψα της εξέγερσης όταν γευτεί κανείς το νέκταρ της που ρέει από τα μάτια των αποχαλινωμένων πόθων. Των πόθων για ελευθερία, ζωή, έρωτα, τεμπελιά, αγάπη. Αυτών των θείων ανθρωπίνων χαρισμάτων που από τότε που αρχίζει να δομείται (βλ. σοδομείται) η κοινωνική προσωπικότητα του ατόμου αρχίζουν να καταπλακώνονται από ανόητα πρέπει και απαγορεύεται, από απωθητικούς λαβύρινθους και ανυπέμβλητα στάδια, από επίκτητες σκοπιμότητες και που στο τέλος καταλήγουν να ναρκώνονται, να ξεγελιούνται και να εκφυλίζονται σε ένα ακόρεστο κυνήγι αγορών-μαγισσών εμπορευμάτων με δόσεις για μια ζωή.

Να είσαι επιμελής και καλός στις σπουδές σου λένε, λες κι όλη αυτή η κούφια και συμβιβασμένη ακαδημαϊκή γνώση είναι αθώα και δε φταίει σε τίποτα για τα χάλια της ανθρωπότητας. Να λείπει! Προτιμάμε τους απαγορευμένους καρπούς από τα δέντρα, που τα φίλα τους θροϊζουν κάθε φορά στα σκοτεινούς παράδρομους, πίσω απ' τα οδοφράγματα στις λεωφόρους των εξεγερμένων πόλεων της ιστορίας, τα αειθαλή δέντρα του μυστικού κήπου της γνώσης, εκεί απ' όπου οι σκέψεις γίνονται φλογισμένες ρόδες που κυλάν στον ορίζοντα.

Να τελειώσεις τη σχολή σου λένε και μετά... Και μετά τι; Μετά η δουλειά από το πρωί μέχρι το βράδυ, ενώ η εναλλαγή των εποχών θα σου χτυπάει το ειδικά διαμορφωμένο με συστήματα ασφαλείας για τέτοιες περιπτώσεις τζάμι του γραφείου. Η δουλειά με τα φράγκα ίσα να πληρώνεις τους λογαριασμούς και το νοίκι. Η δουλειά ιεραρχημένη πυραμίδα με τον γελοιωδέστερο όλων των “επιτυχημένων στελεχών” στην κορυφή της. Η δουλειά διαρκή πηγή σωματοποιημένων νευρώσεων μέχρι τελικής εξαντλήσεως όλων των αποθεμάτων κουράγιου και ελπίδας.

Ας ξέρουν από τώρα τα μελλοντικά αφεντικά μας ότι μετά το πέρασμά μας από τον προθάλαμο της εργασίας που λέγεται εκπαίδευση και την παραμονή μας στην αίθουσα αναμονής που λέγεται ανεργία, όταν λοιπόν καταλάβουμε την προαποφασισμένη θέση του μισθωτού σκλάβου που μας αντιστοιχεί -μιας και είμαστε αναγκασμένοι εκ των πραγμάτων να συνυπάρξουμε- ας ξέρουν ότι αυτή η συνύπαρξή μας δεν προοιωνίζεται και δεν πρόκειται να είναι καθόλου μα καθόλου ειρηνική!

Να διαφυλάξουμε την μνήμη!

Να εξαπολύσουμε την παρόρμηση!

Καλή συνέχεια